

sker at gøre Brug af dette Alternativ, affattet et Udkast til en Koncession, som vi have forelagt Finansministeren, og der er om dettes Indhold ført mange Forhandlinger, som ere endte med, at Finansministeren til Fordel for Staten har bortelimineret flere af de i Koncessionen indeholdte Opmuntringer, saaledes at vi have maattet erklære, at vi ved yderligere Beklippelse ikke vilde forsøge paa at tilvejebringe Kapitalen.

Der er al mulig Grund til at forvente, at Foretagendet som Helhed, hvis Staten foretager Anlægget, vil tilføre de dansk-vestindiske Øer og Danmark store Fordele, selv om den deri anbragte Kapital ikke direkte skulde forrente sig i en overskuelig Fremtid. Men det er ikke underkastet nogen Tvivl, at det danske Samfund uden Risiko for Staten vil høste store Fordele, saafremt St. Thomas Havn moderniseres og udvides alene ved privat Kapital.

Paa den anden Side er det lige saa sikkert, at der aldeles ikke foreligger Garantier for, at den private Kapital vil forrente sig, idet dette, som paaapeget, afhænger ikke blot af Havnens rigtige Fuldførelse, men meget mere af dens Organisation og Administration, og selv om det skulde menes, at Andragerne sidde inde med Betingelserne i denne Henseende, er det usikkert, hvorledes Forholdet vil blive i Fremtiden. Dette Værk og navnlig dets Følger maa maales efter en større Levealder end den, som er Koncessionshaverne beskaaren, og disse paatage sig ikke blot et stort Arbejde og moralsk Ansvar, men ogsaa et Ansvar for Kapitalen. Denne er jo af et Omfang, som ikke henhører under daglige Forhold, og for at rejse den behøves der ubetinget Tillid, Tillid til Foretagendet og Tillid til Personerne. Men denne Tillid er ikke bleven styrket af den Debat, som har fundet Sted i Rigsdagen, eller af andre tilstødte Momenter. Der er derimod skabt Uro omkring Sagen og Mistillid til den paa forskellig Maade, som eventuelt vil gøre det nødvendigt for os Andragere at tage vort Tilbud tilbage om at gøre Forsøg paa ved Hjælp af Koncessionen og fremmed Kapital at løse den store Samfundsopgave, som under alle Omstændigheder bør løses, og hvortil vi stadig tilbyde vor Medvirkning paa en saadan Maade, som Statsmagten maatte ønske af os, og som ligger indenfor vore Kræfter.

Det kunde maaske kritiseres, at vi tilskynde Statsmagten til Handling, men vi anse det som sagt for en Borgerpligt og handle ud fra den Betragtning, at fire Øjne se mere end to. I andre Landes Udviklingshistorie er det sædvanligt, at Statsmagten, og det private Initiativ gaa Haand i Haand. Det private Initiativ paapeger for Statsmagten og oplyser den om, hvad det har set og erfaret, blandt andet med Hensyn til Muligheder, som ligge paa andre Steder af Kloden, fjernt fra Statsmagtens Udøvere. Et Eksempel herpaa er det i London i 1599—1600 af private Købmænd stiftede „The East India Company“, som blev Forbilledet for det senere i Danmark oprettede „Asiatiske Kompagni“. „The East India Company“ fik Monopol paa Handelen paa Indien og Østasien, og med sine armerede Handelsskibe fortrængte det Tid efter anden navnlig Holland og Frankrig fra Forindien, holdt selv en Armé der og underlagde sig hele Forindien, saaledes at det private Selskab i omkring 70 Aar herskede over mere end hundrede Millioner Sjøle, indtil Indien i 1858 fra dette Selskab overtoges af den engelske Stat. Hvilken Magt og Verdensstilling og hvilke Rigdomme der derigennem er tilflydt England, ligger aabent og klart for alle. Medens Danmarks Handel og Magt sygnede hen, og det afstod sine Kolonier i Indien, have alle andre europæiske Nationer, som den Gang optraadte paa Verdensteatret derude, endnu Kolonier med Undtagelse af Spanien, som mistede Filippinerne ved Krigen med Amerika i 1898. Af de smaa Nationer besidder Holland endnu sine rige Javaøer og en stor Verdenshandel.

Det skal dog her indskydes, at Finansministeren har mødt Planen baade med Sympati og med Forstaaelse af Værdien af et Samarbejde imellem Regeringen og det private Initiativ og har ment, at de bedste Garantier for Planens Fremtid laa deri, at den førtes ud i Livet og lededes af praktiske Forretningsmænd med Bistand af Staten, naar en saadan maatte vise sig formaalstjenlig.

Endnu skal oplyses, at Koncessionsansøgerne og Det østasiatiske Kompagni besidde Kyststrækninger i Long Bay paa St. Thomas ved Havnen, hvor det frit og uden Koncession kunde anlægge sine Værfter o. s. v., saafremt Dybdeforholdene tillod det. Det østasiatiske Kompagni ejer endvidere Water Island, der opkøbtes i 1905, efter at Havnebygmester Møller var kommen tilbage fra sin Rejse til Vestindien. Havnebygmesteren betegnede den Gang, og gør det for saa vidt endnu, Water Island som det billigste og bedst egnede Sted til Anlægget af en Havn, set fra et teknisk